

Sygn. akt II KZ 39/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **K. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 listopada 2012 r.,

zażalenia obrońcy skazanego,

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącej Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego

z dnia 12 września 2012 r.,

odmawiające przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 7 grudnia 2010 r.,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W zażaleniu złożonym na przytaczane zarządzenie obrońca K. W. postawił zarzut, mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że *„kasacja obrońcy została złożona z uchybieniem terminu, podczas gdy została złożona w przepisany prawem terminie”*. Uzasadniając ten zarzut skarżący wywiódł, że został wyznaczony obrońcą z urzędu – w celu wniesienia kasacji, względnie wydania opinii o braku podstaw do jej wniesienia. Ponieważ postanowienie w tym przedmiocie, jak również odpis skazującego wyroku, wraz z uzasadnieniem, został obrońcy doręczony w dniu 19 lipca 2012 r., a kasacja została przez niego wniesiona w dniu 17 sierpnia 2012 r.,

skarżący uważa, iż dochował 30-dniowego terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia. Autor zażalenia jednocześnie podkreśla, że nietrafnie w zaskarżonym zarządzeniu uznano, iż początkiem biegu terminu wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 grudnia 2010 r. był dzień 9 lutego 2011 r., tj. dzień doręczenia (poprzedniemu) obrońcy z urzędu odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem. Stanowisko to skarżący opiera na stwierdzeniu, że zakreślony w art. 524 § 1 k.p.k. termin „*przysługuje obrońcy niezależnie od terminów biegnących dla innych stron postępowania, w tym dla oskarżonego, a jego udzielenie przez ustawodawcę ma na celu umożliwienie obrońcy wszechstronnego zbadania zasadności wniesienia kasacji. Skoro zatem Sąd Okręgowy wyznaczył 3 lipca 2012 r. obrońcę z urzędu dla sporządzenia kasacji, to doręczenie mu odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem jest doręczeniem w rozumieniu art. 524 § 1 k.p.k.* Na powyższej podstawie obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji obrońcy jako wniesionej terminowo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Argumentacja zażalenia jest chybiona i dlatego nie można go uwzględnić.

Na wstępie trzeba podkreślić, że podstawowe fakty procesowe (z których część skarżący pomija) są w sprawie niesporne, jednak na ich podstawie nie da się wyciągnąć prezentowanych przez obrońcę wniosków.

Bez wątplenia rację ma autor zażalenia podnosząc, że wniesienie przez niego kasacji w dniu 17 sierpnia 2012 r., nastąpiło z dochowaniem wyznaczonego mu do dopełnienia tej czynności terminu określonego w art. 524 § 1 zd. 1 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że – bez leżącego po jego stronie wskazanego tu uchybienia – czynność ta u samych podstaw obarczona była wadą, przesądzającą o jej bezskuteczności, jako spełniona po terminie.

Z pominiętych przez skarżącego faktów procesowych sprawy należy zatem przytoczyć, że K.W. (odpowiadający z wolnej stopy) był obecny na rozprawie w dniu 7 grudnia 2010 r., na której zapadł prawomocny wyrok Sądu odwoławczego. Nie złożył on jednak wówczas wniosku o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie wyroku Sądu odwoławczego wraz z uzasadnieniem. Z wnioskiem tym wystąpił natomiast, uczestniczący również w rozprawie odwoławczej, obrońca z urzędu oskarżonego (doręczenie mu tych pism nastąpiło w dniu 9 lutego 2011r.), jednakże nie wniósł on kasacji (obowiązek taki zresztą na nim nie ciążył – art. 84 § 2 zd. 1

k.p.k.). Nie uczynił tego również oskarżony, który wówczas nie wystąpił także o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu ewentualnego wniesienia kasacji.

Wniosek taki K. W. złożył dopiero w dniu 24 maja 2012 r., a więc bez żadnej wątpliwości zarówno po upływie 30-dniowego terminu do wniesienia kasacji – biegnącego od dnia 9 lutego 2011 r., jak i po upływie 7-dniowego terminu do złożenia osobistego wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem – biegnącego, zgodnie z treścią art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k., od dnia 7 grudnia 2010 r. Jednocześnie – jak trafnie dostrzeżono w zaskarżonym zarządzeniu – skazany, składając obecnie wymieniony wniosek o wyznaczenie obrońcy w trybie art. 84 § 3 k.p.k., nie wystąpił jednocześnie o przywrócenie terminu do dopełnienia żadnej z opisanych czynności.

W powyższym świetle nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia i podpisania kasacji nie znajdowało dostatecznych podstaw procesowych. Z faktu zaś, że do tego doszło nie wynika natomiast, jak rozumuje autor zażalenia, iż w jakiś nieokreślony, dorozumiany sposób doszło zarazem do konwalidacji terminu przewidzianego do wniesienia kasacji. Należy przypomnieć, że terminy określone w art. 524 § 1 k.p.k. są terminami zawitymi, co oznacza, że czynność wykonana z uchybieniem tego terminu jest czynnością bezskuteczną (art. 122 § 1 i 2 k.p.k.). Tak więc i wniesienie przez obrońcę niniejszej kasacji musiało okazać się nieskuteczne, i to niezależnie od trafnego skądinąd spostrzeżenia, że termin do wniesienia kasacji przysługuje obrońcy niezależnie od terminu biegnącego dla oskarżonego. W każdej bowiem z tych sytuacji określone prawem terminy upłynęły, zaś sąd nie jest uprawniony do podejmowania z urzędu czynności zmierzających do jego przywrócenia.

Z tych wszystkich względów, nie znajdując podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.